

ברגע אחד נהיה וירוס ונשכח הכל... לתורה יש דרך קנינים איך לקנות אותה ואיך להבין אותה, ויש לה גם דרך איך להחזיק אותה ואיך לשמור עליה... התעניף ענייך בו ואיננו.

כשזמירות היו לי חוקיך - זכרתי בלילה שמך ה'.

ולפני שנגיע לעומקם של דברים נבין קצת את ההרגש שבכך, שהתורה היא בבחינת זמירות זה אכן דבר גדול, יעיד ע"כ הסיפור הבא, מעשה שחלקו הראשון ידוע אך החלק השני פחות מפורסם. (הנכד של מרן רה"י הגאון ר' מיכל יהודה ליפקוביץ מספר זאת ששמע מכלי ראשון).

היה ת"ח נכבד שמחלת השכחה 'אלצהיימרי' נתפסה בו, שכח הכל. אחד מילדיו עמד לחתן והמשפחה מאוד רצתה שהוא ישתתף בחתונה כאחד העם אלא שהמחלה הזאת לא משאירה את החולה בצלילות, החולה לא יודע מה קורה איתו ומה הולך סביבו וכו' וכו'. יש כדור מסוים מאד יקר וקצת מסוכן וצריך לזה לזרז של רופא, וזה מחזיר את האדם לכמה שעות וקצת חוזר לעצמו, הילדים קנו את הכדור שעלותו רבה, ונתנו לאבא לפני החתונה, זה אכן עזר אלא שברגע שהוא קלט שהוא בצלילות הוא פשוט ברח מהחתונה וכנס לבית מדרש והתחיל ללמוד ולכתוב חידושי תורה כימים ימימה וכך כמה שעות עד שחזר למחלתו...

אך החלק הפחות ידוע שבסיפור סיפר הבן, הרופאים שנתנו את הכדור ישבו לאחר מעשה ודנו בינם לביין עצמם בנעשה והם תמחו, הם חשבו שזה יעזור קצת אבל עד כדי שהוא חזר לעצמו וחידש חידושי וממש הכל היה פרוס ופתוח לפניו, לזה הם לא ציפו, זה תופעה שבכלל לא מצויה גם אחרי הכדור.

אחד הרופאים שהיה שם אמר שיש לו הסבר, ישנו מחקר שגילו בחולים באלצהיימר שאפילו שהם שוכחים כל דבר, דבר אחד כן נשאר להם בזיכרון, 'שירה', כשהם שומעים שירה שמוכרת להם הם נזכרים, וזה מה שקרה...

ומענין להביא לזה סמך, כשדוד המלך אומר 'זמירות היו לי חוקיך' מיד כמה פסוקים אחרי זה הוא כותב 'זכרתי בלילה שמך ה' ואשמרה תורתך' וכידוע שכתב המשך חכמה שלילה זה לא בהכרח מה שאנחנו מבינים יום ולילה, אלא שלילה זה זמן שמורה על חושך והגדרה על קושי, וזה משאחז"ל (במרו"ק) כל מי שלומד תורה בלילה חוט של חסד משוך עליו ביום, מי שבזמנים שקשה לו מתאמץ ועמל בתורה אח"כ כשהוא חוזר לימים היפים החוט של חסד נמשך עליו...

כשזמירות היו לי חוקיך - ממילא זכרתי בלילה שמך ה', גם בעת מחלה, הזמירות האלו נשארו...

'התעניף ענייך לרגע - ואיננו, וישמרך'

ועם כל זה אומר הקב"ה לדוד המלך ד"ת שהכתוב קורא בהן התעניף ענייך בו ואיננו ואתה קורא אותם זמירות!! גם אם זמירות מועילות אבל זה לא זה!

אמר פעם מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל לשואל ששאל 'מה הסגולה לזיכרון?' האם זה נכון מה שאומרים 'חזרה!' א"ל הגרי"ש נו נו, זה גם דבר טוב, שאל אותו מה יש עוד חוץ מזה? א"ל הגרי"ש 'אם לא מתבטלים - לא שוכחים' כשקצת מתבטלים מתחילים לשכוח ואז מתחילים לחפש סגולות ועצות לזיכרון... התעניף ענייך בו ואיננו - אם קצת מתבטלים כבר צריך עצות 'זמירות היו לי חוקיך', (הרבי מקוצק אמר עוד סגולה, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם - למען תזכרו - ע"י שמירת העינים והמחשבה זה סגולה לזיכרון, ורבי מאיר אבוחצירא זצ"ל אמר, שמור וזכור בדיבור אחד נאמר, שמירת העינים והפה הם שמביאים לזכרון. וכו' וכו' עצות רבות אבל כל זה אחרי שתעניף ענייך)...

ולגופם של דברים, אנחנו אווזים היום אחרי מתן תורה, כולנו קיבלנו את התורה בחג השבועות, וכידוע שחג שבועות הוא לא זכר למתן תורה אלא קבלת התורה בכל שנה מחדש. (ומביאים סמך לזה שהשו"ע (או"ח תסח, י) מביא שאין מקיזים דם בערב שבועות ומסביר המשנה ברורה דבערב שבועות יצא שד דשמו טבוה, ואלו לא קיבלו ישראל את התורה

'אין תועלת ביברכך בלי וישמרך'

ישנם ב' נושאים העומדים על הפרק, הא' אנו עומדים כעת אחרי חג השבועות, והב' פרשת 'נשא', אלו ב' נושאים שבדרך כלל מתחברים יחד כמעט בכל שנה.

לפני עשרות שנים השתתפתי במסיבת שבע ברכות בקרית 'ישמח משה' והיה שם מנהל בנק טפחות של אז (ממשפחת מן) זה היה בפרשת נשא והוא דבר ואמר כך, בפרשת נשא יש את 'ברכת כהנים' ואני רוצה לפרש לכם את ברכת כהנים כמו בנקאי, אבל זהו יסוד גם לכל החיים. אם נשים לב כל ברכת כהנים מחולקת לשניים, 'ברכך ה' - וישמרך. יאר ה' פניו אליך - ויחונך, ישא ה' פניו אליך - וישם לך שלום. כל ברכה מחולקת לשנים.

אני אסביר את החלק הראשון שקשור לבנקאי ובהתאם לכך תבינו גם את השאר - הוא אמר והסביר. 'ברכך ה' - בממון (רש"י), וישמרך - מן המזיקים (רש"י). בתורת הממון כל בנקאי יודע שיש 2 חוכמות יש חוכמה לדעת לעשות כסף ולהרבות את הממון, ויש חכמה הרבה יותר קשה לשמור על הממון. וישמרך - מן המזיקים, שחלילה לא יפול על איזה בנקאי לא יוצלח שיכניס אותו לעיסקה שמניבה רק חובות. אתה יכול להשקיע את כל הכסף ובעצה לא טובה אחת קטנה אתה נשאר רק בעל חוב. 'ברכך - בממון, אבל שהכסף גם ישמר - מן המזיקים. זה מה ששייך לבנקאי אבל גם בכל דבר במהלך החיים הקב"ה נותן לנו מתנות רבות שאפשר ברגע קט להפסיד את הכל ולכן יש ברכה מיוחדת 'וישמרך'.

על דברי תורה הגמ' בחגיגה (טו, א) אומרת קשה לקנותם ככלי זהב וקל לאבדם ככלי זכוכית שנשברים בקלי קלות. השמירה היא הדבר היותר נצרך לקיום.

(אגב, דברי תורה קל לאבדם ככלי זכוכית אכן כן, אבל אמר הגאון ר' אברהם יפהן זצ"ל ר"י נובהרדוק, לאדם פשוט שנשבר לו כלי זכוכית זה גם סכנה להתקל בהם, אכן אין תקנה אוספים את השברים ומשליכים לאשפה, אבל כשקורה דבר כזה במפעל לכלי זכוכית פשוט אוספים את השברים ומתיכים אותם בחזרה ויוצרים כלי חדש...)

אני שומע שיש בני תורה שנשברים, לא צריך להבהל, אתה הרי בישיבה הישיבה היא בית חרושת, בבית חרושת לא זורקים שברים. אוספים את השברים ומכניסים למפוח ויוצרים - בחור טוב חדש...

עברנו את חג השבועות קיבלנו את התורה מחדש, כעת עלינו לדאוג לשמור על מה שקיבלנו, 'וישמרך' שלא לאבדם ככלי זכוכית.

לתורה יש את הדרכים שלה איך לקנותה ואיך לאבדה.

הגמ' בסוטה (לה, א) אומרת מפני מה נענש דוד המלך שמת עוזה ע"י, אמר רבא מפני שקרא לדברי תורה זמירות שנאמר זמירות היו לי חוקיך בבית מגורי (תהילים קיט, נד) א"ל הקב"ה לדוד ד"ת שכתוב בהן התעניף ענייך בו ואיננו ואתה קורא אותן זמירות הריני מכשילך בדבר שאפילו תשב"ר יודעים אותו וכתוב 'ולבני קהת וגו' בכתף ישאוי ואיהו אתייה בעגלתא.

אמר פעם הגרבי"צ קוק שליט"א שהוא שאל את מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל מה זה נקרא התעניף ענייך בו ואיננו - והגרי"ש מצמץ לו פעם אחת בעין וא"ל ככה זה! מצמוץ קטן ואין לך כלום - ואיננו.

וזהו פלא עצום, דוד המלך לא יודע הלכה פשוטה שכל תינוק של בית רבן יודע אותה, וכי יש מישהו שלא יודע שבכתף ישאוי, איך יתכן שדוד המלך ישכח כזה דבר פשוט?!

מה שלימדו אותנו בישיבה זה שתורה איננה חוכמה, תורה זה לא אוניברסיטה, לתורה יש דרך לקנות אותה ויש גם דרך איך להחזיק אותה שלא תאבד ותמחק, ולקנות תורה לא מספיק ללמוד, לקניי תורה יש מ"ח קנינים. כך גם בכדי לאבד את התורה יש דרך קלה ומהירה 'התעניף ענייך בו - ואיננו'

להבדיל אלפי הבדלות כשיש תוכנה מאוד גדולה במאגר במחשב ופתאום צץ לו איזה וירוס קטן שום דבר לא יעזור - הכל נמחק.

הוי טבח להי לבשרייהו ולדמייהו, ולכאורה אם זה רק זכר למתן תורה מה שייך זכר לאותו שד... ויש עוד ראיות) למעשה קיבלנו את התורה כל אחד לפי הכלי קיבול שלו, כל אחד לפי הכלים שהוא הכין לעצמו במשך כל ימי הספירה, עד כאן זה 'יברכך' כעת זה הזמן של 'וישמרך', איך משמרים את מה שקנינו. התורה הרי קל לאבדם ככלי זכוכית 'התעיף עיניך בו ואיננו' ברגע קט אפשר לאבד את כל המתנה, הא למה זה דומה לאחד שהלך לעסקיו והרויח הון רב במשך תקופה, כשחזר עם כל הכסף במזוודה הסיח דעת רגע אחד מהמזוודה ובאותו רגע בא גנב וגנב לו את זה... גם מזוודה כבר אין לו... רכשת, קיבלת, זכית בהון יקר ונעים, אם תעיף עיניך לרגעים אחדים - ואיננו - הכל נמחק!

שהתורה היא זמירות - זה התוצאה

ובכל זאת אנחנו רוצים קצת להבין יותר את עומקם של דברים, הרי זמירות היו לי חוקיך אנחנו רואים שזה חיים אחרים, רואים שאדם חי חיים של שירה אצלו התורה יותר משתמרת ומה בכל זאת העונש שדוד המלך קיבל ע"ז.

וביותר, הרי הגמ' בעירובין (יח, ב) אומרת שכל בית שאין נשמעים בו דברי תורה בלילה אש אוכלתו שנאמר 'ולא אמר ה' איה אלוקי עושי הנותן זמירות בלילה' וזה פסוק שהולך על התורה, והמהרש"א במקום מקשה דוד קרא לתורה זמירות - ונענש, ופה ההפך הגמור, הפסוק בעצמו מעיד על התורה שהיא נקראת 'הנותן זמירות בלילה' הפשוט הפשוט (ע"פ דבריהם של רבותינו מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל) הו"ל אומרים שהארון נושא את נושאי, מה לדעתכם אם יבא כהן ויחליט שהוא תופס טרמפ על הארון. הוא בא ולקח את הארון ומטייל - הארון נושא את נושאי, אחת דתו למות! אבל למה הרי הארון נושא את נושאי, נכון, אבל זה כשאתה בא לשאת את הארון ואתה מתאמץ בשביל זה, אז אתה מקבל שכר - הארון נושא את נושאי, אבל ארון זה לא 'טרמפ', כשאתה בא עם הכובד ראש אז תקבל גם את המתנה.

פשוט וברור שהתורה היא זמירות 'הנותן זמירות בלילה', אבל כשדוד המלך בא ואומר זמירות היו לי חוקיך - דוד בא בלשון שמשמע שהתורה היא 'זמירות' בצורה קלילה יותר וזה אינו, לתורה נגשים בצורה אחרת, תורה זה רק עם כובד ראש, ולא, התעיף עיניך בו ואיננו.. אחרי שאתה לוקח את התורה ברצינות ומקבל אותה בכובד ראש אז מגיע המתנה 'ארון נושא את נושאי', אז זה הופך להיות זמירות, פשוט.

בצעירותי היה יהודי מאוד מענין שחי בתל אביב, הרה"ג ר' חיים חייקל גרינברג זצ"ל, הוא היה רב באחת מהעירות ליד וילנא והיה מחברי הועד של רבני וילנא. הוא הוציא קונטרס תורני 'אחיעזר', והוא מביא שם שהיה ת"ח בשם ר' שמואל יצחק יפה שהיה גיס חורג של הגאון ר' חיים בריסקער זצ"ל. ור' שמואל יצחק סיפר שכשהוא למד בוילנא הגיע פעם ר' חיים וראה איך שכולם לומדים, הזדעק ר' חיים ואמר, מה, ככה לומדים?! כשלומדים תורה צריכים לדעת שלומדים את תורת ה', זה התורה של הקב"ה. וממילא זה לא סתם אומרת הגמ' או אומר תנא פלוני, זה צריך להיות 'זאגט דער היליקע תורה', 'זאגט דער היליקע תנא' אומרת התורה הקדושה, אומר התנא הקדוש. ועיין במרדכי ריש חולין: כתב רבינו ברוך, ראיתי כתוב בהלכות שחיטה שהביא רבי אלדד בן מחלי הבא מעשרת השבטים - אמר יהושע מפי משה מפי הגבורה וכו'.

כך באמת היתה התייחסותם של גדולי התורה בכל דור, הגאון ר' ברוך בער זצ"ל כשהוא למד פעם חולין והביאו לפניו קורקבן (שבו נאסף הפסולת שבעוף) ר' ברוך בער לקח את הקורקבן ביד ואמר 'קורקבן הקדוש' שהתורה הקדושה אמרה עליו את הלכותיה, כך וכך דינו... 'קורקבן קדוש'. במבטו הקדוש של רב"ב כל הבריאה דברה אליו רק בחלק שהיא שייכת לתורה"ק.

כשנגישים לתורה כתורת ה' ולומדים אותה כתורת ה' ולא מנידים עפעף לרגע, אחרי הכל ממילא נהפך התורה לזמירות. אכן זו כבר המתנה לעמליה בטהרה.

מעמד הר סיני - מה זה מלמד אותנו

אמר לי גיסי הגרא"צ טויב שמרן הגרא"מ שך זצ"ל היה אומר, שאנחנו לא מקבלים נכון את חג השבועות, אנחנו מדברים רק ששבועות זה 'קבלת התורה', אבל זה לא נגמר בזה, בחג השבועות היה עוד משהו 'מעמד הר סיני' וזה מצות עשה לשי' הרמב"ן 'זכור את היום אשר עמדת לפני ה' אלוךך בחורב' ועל החלק הזה שביום מתן תורה שוכחים לדבר.

ועורוני לדברי הפיסקתא חדתא (הובא באוצר מדרשים עמ' 488 לחג שבועות) פתח ר' נהוראי כתיב וכו' ללמדך שכל שנה ושנה חייב אדם לראות את עצמו כאילו עמד על הר סיני.

(ואכן, המגן אברהם בסי' ס' מביא בשם ספר הכוונות בשם הכתבים שכל השש זכירות הם דאורייתא, ולמה תיקנו רק 'זכור דעמלק' לקרוא בציבור, והוא מביא בזה כמה סברות, ואח"כ כותב המג"א שלגבי זכור של מעמד הר סיני נתקן חג השבועות).

והענין המיוחד במעמד הר סיני מבואר ברמב"ן (דברים ד, יט) בב' חלקים, החלק הראשון, וזה גם המשך לדברינו איך נגשים לתורה, מעמד הר סיני מזכיר את היראת שמים, את הפחד והחלחלה שהיה שם כשכל העם רואים את הקולות ואת ההר עשן, וכל העולם דממה, ומלאכים רועדים, וכולם מתים ובאים מלאכים ונותנים בהם טל תחיה, 'נפל פחד אלוקים עליהם' ולכן בקשו דבר אתה אתנו ולא ידבר אתנו אלוקים כי יראנו פן נמות. וזה מה שנלמד ממעמד הר סיני 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו', המחזיק של התורה זה היראת שמים, יראת ה' טהורה - עומדת לעד, הגמרא מביאה (שבת לא, א) שתורה בלא קב חומטין לא מחזקת, קב חומטין זה הירא"ש, זה ד"א במצות הזכירה במעמד הר סיני. ועד כדי כך שמבואר שם בגמ' שאם אין ירא"ש מוטב שלא היה לומד (וכמובן שיש דגרות בירא"ש).

ולזה התכוון ר' חיים בריסקער שהתורה היא תורת ה', תורה זה לא חכמה שמשתעשעים בה, תורה היא חלק אלוך ממעל, התורה הקדושה, התנא הקדוש, כנתינתה בסיני.

[והדבר השני שלומדים ממעמד הר סיני, עם שלם עומד לפני ההר עם שלם ראה, שמע, שמע את קול ה' מדבר אל משה את כל דברי התורה, עם שלם מעביר ומנחיל כך לבניו. מעמד כ"כ גדול ורב רושם לא שייך לבא ולחלוק עליו, שאין אב מנחיל שקר לבניו, וממילא מעמד הר סיני בא לחזק אצלנו שנבואת משה רבינו אמת, ושאין משה בדא מליבו. אין מקום לפקפק - כך אומרים הרמב"ם (ביסודי התורה פ"ח) והרמב"ן [ש].

השפע של הר סיני - זה לחדש חידו"ת

אך נדע, יש לנו דבר הרבה הרבה יותר מזה, התורת חיים (ב"מ פח, א) אומר יסוד גדול ועצום, בפרשת ואתחנן כתוב 'את הדברים האלה דיבר ה' אל כל קהלכם בהר, קול גדול ולא יסף', ללא יסף יש ב' פשטים. לא הוסיף, כלומר שלא המשיך לדבר, ומאידך לא יסף הכוונה שלא פסק.

ומהו לא פסק, כותב התורת חיים ונראה לפרש שבשעת מתן תורה יצא השפע מאיתו יתברך והשפיע על הר סיני את כל התורה כולה, תורה שבכתב, ותורה שבע"פ, מידות ואגדות, הכל מה שנאמר למשה בסיני.

ואתו שפע קיים לעולם, וכל תלמיד העוסק בתורה לשם שמים **השפע ההוא חוזר עליו** ונח עליו וזוכה לחדש חידו"ת, **והשפע הוא כדמות רוח הקודש**, והיינו קול גדול ולא יסף **שכל השפע של מתן תורה לא פסק עד היום וקיים לעולם**. וזה משאחז"ל תורה מחזרת על אכסניה שלה.

ומוסיף התורת חיים ואומר שנראה שדברי הגמ' בבבא בתרא (יב, א) שאומרת שמיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים, ומן החכמים לא ניטלה, הכוונה לחידו"ת שהם נקראים נבואה וזה השפע משמים.

וזהו הפשט בדברי המדרש (שה"ש ג, א) שר' יהושע ראה את המקום שעליו ישב רבי אליעזר ולמדו תורה, אמר האבן שר"א ישב עליה דומה להר סיני בזמן מתן תורה, והוא דומה לארון הברית. כי אכן כך הוא שמעמד הר סיני עם השפעותיו נשאר עד היום הזה, כשהאדם עמל ויגע בתורה. וכבר הזכרנו את אשר שמעתי ממרן רה"י זיע"א שאמר שאצלנו נתפס 'רוח הקודש' כהגדת עתידות וכיוצ"ב, אכן זהו הדבר הקטן שבו, רוח"ק אשר אליה נתאו החכמים הוא כעין המבואר בקידושין (לא, ב) על אבימי שבזמן מסירותו לכבוד אב איסתיעא מילתא ודרש מזמור לאסף קינה לאסף מיבעיא ליה וכו'. והוא רוח של קדושה השורה על האדם ומסייעתו בשפע קדש לחדש בתורה - והוא הוא המבואר בתורת חיים.

אדם עד היום יושב ולומד ומחדש חידו"ת, וכל המציאות הזו שרואים ב"ה ריבוי ספרים עוד ספר חדש עוד קונטרס, עוד דבורות קודמים ר' שמעון ור' ברוך בער הקוצקר ור' חיים כ"א בספרו בזוית שונה, ועוד מחדשים בדורינו, כל זה זה הקול גדול ולא יסף - ולא פסק. זה השפע השמור שהיה במעמד הר סיני וזה מקור השפע לכל השפע הרוחני שאנחנו רואים היום, וזה מה שאומר בתורת חיים שהשפע הזה נקרא דבר ה' - 'נבואה'.

מעמד הר סיני מלמד אותנו את הדרך לגשת לתורה, היראה והפחד, הירא"ש זה קב חומטין כמו שדיברנו. אבל זה לא רק זה, הגה"צ ר' ישראל אלי ויינטרוב א"ל פעם התורה היא מצד אחד יראה, ומצד שני שמחה, והוא הביא ע"כ את ד' התנא דבי אליהו 'שמחתי מתוך יראתי, יראתי מתוך שמחתי' התורה זה שילוב מיוחד של שמחה ויראה כאחד. אדם שיעמוד ליד גדול הדור במשך יום שלם, יש בו יראת הרוממות אך מצד שני הוא שמח שמחה גדולה... בתורה היראתי מתוך שמחתי, התורה עצמה היא שמחה.

הגמ' בשבת (פט, א) אומרת שבשעה שירד משה מלפני הקב"ה בא שטן ואמר לפניו רבש"ע תורה היכן היא וכו', ותוס' במקום שואל וכו' השטן לא ידע על מתן תורה שהוא שואל איפה התורה וכו' הוא לא יודע שהיא אצל ישראל, ומתוך תוס' ע"פ המדרש שהקב"ה טרדו למלאך המות שהוא השטן כדי שלא יבא ויקטר על עמ"י שעתידים בעוד מ' יום לחטא בעגל.

שאל ע"ז מרן ראש הישיבה זיע"א וכו' זה חידוש שהשטן מחדש לקב"ה שישאל אמורים לחטוא הרי הקב"ה יודע זאת בעצמו וא"כ אם בכל זאת הקב"ה החליט לתת לעמ"י את התורה מה כבר הקיטרוג של השטן מפריע ולמה לטורדו מן העולם? אלא ביאר מרן ראש הישיבה, אין לנו שיעור וגודל בתורה מתוך שמחה, הקב"ה יודע שעמ"י עתידים לחטוא אבל אם השטן יבא ויקטר גם אם הקב"ה יתן את התורה עדיין זה כבר לא אותה שמחה, ותורה מתוך שמחה שלימה היא המטבע של מתן תורה. וראיה לכך, הגמ' בברכות אומרת שהאמוראים ישבו ושמחו ועברו על המידה, ובא אחד מהאמוראים ואמר 'וי לן למיתני' הזכיר להם יום המיתה פתאום כולם השתנו. נו, וכי עד היום לא ידעו שיגיע יום ומועד לכל חי... פשוט שהם ידעו אך בזמן שמחה שום דבר לא שולט היא ממלאה כל הרמ"ח והשס"ה. תורה זה מתוך שמחה, שמחתי מתוך יראתי, וכמ"ש הוד והדר לפניו, עוז וחדוה במקומו. זה המשמחי לב האמיתי הממלא כל פינה.

קעת נדע, נמצאים אנו במצב מלחמה, העולם בחוץ מענין ומסקרן, חדשות מכל הסוגים וכו'...

הגמ' אומרת אמר ר' יוסף אילולי ההוא יומא כמה יוסף איכא בשוקא ופרש"י שלמדתי תורה ונתרוממתי. התורה מרוממת את האדם יש בך תורה, למדת תורה, אתה כבר אדם אחר מורם מעם.

ילד קטן משחק עם בובה, לילד גדול זה כבר מבייש אצלו יש משחקים עם רמה יותר גבוהה, 'נתרוממתי' גדלנו עלינו דרגות הגיע הזמן שכל החדשות והסקרנות בחוץ כבר לא יענינו אותנו. ואיך מגיעים לזה - איתא במדרש שהש"ר (פא, כא) מה השמן הזה כוס מלא שמן בידך ונפל לתוכו טיפה של מים ויצאת כנגדה טיפה של שמן, כך אם נכנס דבר של תורה ללב יצא כנגדו דבר של ליצנות, ככל שלומדים יותר והראש שקוע בלימוד יוצא הטעם והחשק לדברים אחרים, ונהיה דרופתקאי דאורייתא.

מי לא מבין כמה התורה שלנו נצרכת עכשיו בימים אלו, מי יודע מה יכול לקרות בלי כל השטייגען הזה, כמה פצצות יכולים לבא בלי כח התורה זה פשוט סכנה לעולם.

ואני אברכם

דבר נוסף, ישנו סוד גדול להצלחה שלא כולם עושים אותו וחבל, בפרשת השבוע יש לנו את ברכת כהנים, ברכה מאיתו יתברך 'ואני אברכם', מספרים שפעם ניגש אחד לגה"צ ר' שמעון פינקוס זצ"ל ור' שמשון א"ל בהתלהבות, תראה, יש בחדר השני אחד שמברך וכל הברכות שלו מתקיימות, אין בבא כמוהו בכל העולם כולו... נו איפה... מיד נכנס לחדר השני והיו שם בברכת כהנים, שהקב"ה בעצמו מברך אותך אין דבר גדול מזה, מקור הברכות, הוא בכבודו ובעצמו, 'ואני אברכם'.

כשמרן ראש הישיבה זיע"א היה נוסע לחו"ל ושם האשכנזים לא מברכים ברכת כהנים במהלך השנה חוץ מיו"ט, מרן רה"י עם כל החשיבות שלו לכל דקה, הוא היה עושה מסע בכל יום לעבר הבית הכנסת הספרדי יחד עם ציבור גדול שבאו איתו כדי לשמוע את ברכת הקב"ה בכבודו ובעצמו. לקבל כל יום ברכה ו'אני אברכם' מהקב"ה זה לא מה בכך.

ובפרט בישיבה כשיש ציבור כ"כ גדול של כהנים שבודאי ישנם כהנים ודאיים. - שמעתי לפני כשישים שנה את הגאון ר' שלמה בלוך שאמר לדודי ראש ישיבת כפר חסידים שבזמן הגאונים היה איזשהו כינוס של כהנים והגיע המון כהנים ובפינה ישב לו אחד קיטע בעל מוס, והגיע אליהו הנביא והתחיל לצחוק ואחד מהגאונים שהיה שם שאל אותו למה הוא צוחק, א"ל אליהו כל מי שאתה רואה פה, אף אחד מהם הוא לא

כהן, חוץ מאחד, הקיטע הזה שיושב שם בפינה... אנוח לא יודעים מי באמת כהן מיוחס ומי לא, אבל עם הרשת הענקית הזו של הכהנים בהיכל הישיבה ודאי נתפוס כמה מהם שהם ודאי כהנים וכך זוכים לברכת ה' בשלימות, חבל להפסיד.

נקודה נוספת רציתי לעורר, ההתעוררות הגדולה באהבה רבה בקבלת התורה אכן זה אחד הדברים שרואים בחוש איך אנשים נלחמים על החיים האמיתיים... אכן היה פה אש... אבל צריך לדעת שזה לא נגמר באהבה רבה, מיד אחרי זה יש לנו קבלת עול מלכות שמים וקבלת עומ"ש זה לא פחות מזה, אל לנו להרגע מיד אחרי אהבה רבה...

ישנם ישיבות שאומרים כולם יחד מילה במילה וכל מילה עם הפסק שמע... ישראל... ומכוונים את מה שצריך בכל מילה ובהתלהבות אדירה, צריך לדעת שכמו שבקדושה בשבת כולם אומרים יחד מילה במילה, קבלת עול מלכות שמים עאכ"ו.

ומצאנו בספרים שכל מי שמקבל עליו עול מלכות שמים ומכוון טוב בשמונ"ע מבטח לו שיצליח בתורה באותו היום.

כבר סיפרנו על הגאון ר' דב כהן שבילדותו הגיע ללמוד בחברון ולא הצליח להסתדר בישיבה וביציאתו נכנס לבית מדרש וזה היה באמצע מעריב והוא שמע את הקריאת שמע שמע... ישראל.. שובה לב וזה מה שכבש את ליבו והוא החליט להשאר בישיבה וגדל וגידל משפחה גדולה לתפארת, בנים וחתנים תלמידי חכמים גדולים.

קבלת התורה הבריאה השתנתה - בקולות וברקים

הגמ' בשבת (פח, א) אומרת, אמר חזקיה מאי דכתיב משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה, אם יראה למה שקטה ואם שקטה למה יראה, אלא בתחילה יראה ולבסוף שקטה, ולמה יראה אר"ל מלמד שהקב"ה התנה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימים, ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו.

עם ישראל אמרו נעשה ונשמע וברגע אחד ארץ שיראה שקטה, הנחת חזר לה כלא היה, שואל ע"ז מרן רה"י זיע"א הרי הנפש החיים כותב שכל רגע ורגע אם יהיה רגע אחד בעולם פנוי מן התורה כל העולם כולו חוזר לתוהו ובוהו, נו אז מה אם ישראל אמרו נעשה ונשמע אבל עדיין זה לא מסיר את הפחד, כל הזמן עוד יש ממה לירא... למה שקטה?

אמר מרן רה"י לו היינו עומדים שם ורואים איך עמ"י אמרו את הנעשה ונשמע, איך שהם צעקו את זה מכל ליבם, לא נותר שום ספק, ודאי שלא יעזבו את התורה לרגע לעולם. לכן ארץ שקטה.

במעמד הר סיני היו קולות וברקים, היה ממש מעמד גדול, הראש ישיבה הגאון ר' שמואל רוזובסקי היה אומר שעד היום מה שרואים בחורים מתוכחים בלימוד בצעקות ובשאגות עם סטנדרים ודפיקות זה כי כך דרכה של תורה, התורה ניתנה בקולות וברקים, וזה מה שאמרו חז"ל על הפסוק את והב בסופה דקאי התורה, מתחילה כאויבים ואח"כ אוהבים. ואמר לי מרן רה"י זיע"א שכשרוצים להחדיר חשיבות וחביבות של מצוה שלא מחשבים אותה כראוי, עושים סביבה 'עסק' גדול וכך חודר ללב שיש פה משהו חשוב ומיוחד. [וכן מצינו ביומא (כד, ב) למה מפסיק וחוזרין ומפייסין, א"ר יוחנן כדי להרגיש כל העזרה שנאמר אשר יחדיו נמתיק סוד בבית אלוקים נהלך ברגש].

מתן תורה זה משהו חדש לגמרי, צריכים אנו להבין, אין זה אותו עולם עם תוספת של תורה, זה פשוט עולם אחר לגמרי.

שמעתי פעם את הגאון ר' מנחם צבי ברלין (בהספד לפני כ-40 שנה) כתוב בחז"ל שבשעה ששמעו ישראל את הדברות הראשונה יוצאות מפי הגבורה פרחו נשמתם, 'נפשי יצאה בדברו' ובאו המלאכים והרעיפו עליהם טל של תחית המתים וכולם חיו מחדש, נעשה להם נס...

שאל הגרמ"צ אם בין כה נעשה להם נס למה לא יעשו להם נס שלא תפרח נשמתם, למה צריך להגיע לנס כ"כ גדול של תחיית המתים, אלא ביאר, אם הנס היה כך עמ"י היו נשארים אותו גוף שהיה לפני מתן תורה רק עם תוספת של תורה, פרחו נשמתם, כי עכשיו העולם הוא שונה לגמרי, זה לא אותם גופות, זה גוף חדש שבא מתוך התורה. יש כאן עולם חדש, עולם חדש בא עם קולות וברקים, יש לנו פה עסק גדול כי כל הבריאה השתנתה לגמרי.

עמ"י קיבלו גוף חדש מתוך התורה, זה לא אותו גוף עם תורה, ידוע המעשה (כך שמעתי מהגרבי"ש שלמון ששמע מהגרמ"ש ליבוביץ על סבו הגאון ר' ברוך בער זצ"ל) היתה פעם אסיפה גדולה של גדולי ישראל ואחד מהרבנים שדיבר שם עמד והתלהב שהתורה היא כמו אור לנשימה, ובלי תורה א"א לחיות וכו', כולם ראו את ר' ברוך בער רועד כולו, ואיך שההוא סיים לדבר נעמד ר' ברוך בער ואמר, לא הזמינו אותי לדבר אבל אני מוכרח למחות, שמענו כאן דברים נוראים ובזיון התוה"ק, אמרו פה

שהתורה היא כמו אויר לנשימה, התורה היא לא אויר, התורה היא החיים בעצמם, אויר הוא רק היכי תמצוי לחיות, התורה היא חיים 'כי הם חיינו'.

החיים של כלל ישראל נתונים בידינו

כעת התורה נמצאת כבר בידיים שלנו, התורה היא חלק ממנו, זה כבר עולם אחר, הבריאה השתנתה. האור החיים בבשלה מביא מדרש שהיה ויכוח בין משה רבינו לים סוף, הים לא רצה להקרע א"ל הים למשה אני יותר גדול ממך, מה עשה הקב"ה העמיד את משה על ידי ימינו וירא הים וינטו - מדרש פליאה. מה נשתנה עכשיו מלפני כן, אחז"ל כתוב וישב הים לאיתנו - לתנאו הראשון, אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כמו ממשלת הבורא ברוך הוא.

משה רבינו ניגש לים בכח התורה, הוא רוצה לבקוע את הים כי הבריאה כפופה לבן תורה, א"ל הים אתם עדין לא קיבלתם תורה, וא"כ אני קודם לכם בגלל שאני נבראתי כמה ימים לפניכם, מה עשה הקב"ה הוליד ימינו לימין משה והראחו לים שגם קודם מתן תורה משה נקרא בן תורה שימין זה התורה מלשון 'ימימינו אש דת למו', מיד נקרע הים ושב לתנאו הראשון. הים ראה וינטו...

התורה הופקדה בידיהם של הבני תורה, התורה נמצאת כעת בידיים שלנו. אי אפשר להתעלם, מידת הדין מתוחה על כלל ישראל ובפרט על הבני תורה, היתה שנה שלימה של מגיפה, חשבנו שסימנו עם זה הגיע האסון הנורא במירון, בקושי סימנו את השבעה, אסון בליל שבועות הלא דבר הוא. אדם צריך להיות לב עיקש ופתלתול בכדי לא להבין שמדברים אליו. זה התחיל במגיפה בכל העולם, ועכשיו מלחמה לכלל ישראל, והפעם זה מה שמדבר אלינו בתוכנו ממש, אסון מירון, ההרוגים והפצועים מהיום הגדול יום קבלת התורה, זה כבר מדבר לבני תורה בנפרד, הקב"ה רואה שאנחנו לא מבינים ברמזים והוא רוצה שכן נשמע אותו, העולם תלוי בידיים שלנו, אין מספיק תורה שתגן עלינו.

כל הזמן מדברים על הצפייה לגאולה שתהיה בקרוב, האור החיים בתחילת תצוה אומר שהגאולה האחרון הוא משה רבינו, ואין משה חפץ לגאול עם בטל מן התורה, ולכן היא מתעכבת.

להבין באמת מה תובעים מאיתנו משמים אף אחד לא יכול לדעת, אבל פשוט וברור שהדבר שהכי יכול לעזור זה ריבוי התורה.

כשיהודה בא ליעקב וא"ל על בנימין והיה אם לא הביאותיו אליך וחסאתי לך כל הימים, אמר הרה"ג ר' מאיר שפירא בשם הגרי"ר יוסף לייב טעלזר, כתוב בפסוק (מקץ מג, ט) אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחסאתי לאבי כל הימים, ופרש"י על כפל הלשון דהיינו שלא אביאנו אליך מת כי אם חי, שאל ע"ז ר' יוסף לייב טעלזר בשלמא להחזיר מובן יהודה גיבור, אבל חי ולא מת - איך הוא יכול להבטיח שמלאך המוות לא ידרוש אותו בדרך?! אמר ר' יוסף לייב בהתרגשות, יהודה אומר ליעקב, **אבא, מה אתה חושב שאני סתם גיבור, 'אני בן תורה', אני יכול להלחם גם עם מלאך המוות.**

השטן נמצא מנגדנו, אכן הוא יכול ליפול בידיים שלנו, מרבה תורה - מרבה חיים, כמה שיותר תורה זה מה שודאי יכול לעזור.

זה צרות בתוכינו, זה מסלתה ומשמנה של היהדות החרדית, וזה גם מגיע לנו בימים הכי יפים בשנה, ל"ג בעומר, שבועות - זמן שמחת ליבנו, הזמן שפיקודי ה' ישרים משמחי לב.

(הן אמנם, הגאון הצדיק ר' דן סגל שליט"א אמר על האסון במירון, תראו, עד ל"ג בעומר אנחנו באבילות ובל"ג בעומר שמחים, בגלל שמתו תלמידי רבי עקיבא ואנחנו באבילות, ובל"ג בעומר פסקו מלמות, ולמה מתו על כבוד של בין אדם לחבירו, כנראה שלא תיקנו מספיק את הבין אדם לחבירו הוסיפו לנו עוד שבוע של אבילות. ונוסיף, כנראה שגם השבוע הזה לא הספיק הוסיפו לנו עוד שבוע...)

חבל שלא יודעים כמה אפשר להרויח במילה טובה אחת לחבירו 'גדול המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב', צריכים באמת לרצות שלזולת יהיה טוב לראות כמה שיותר אפשר לשאת איתו בעול, לתת חיוד, לחיות את

השני באמת, זה לא לוקח הרבה זמן זה ענין של דקות ספורות.

'על אשר לא חמד יופי המצוה בלבבו'

אנו נמצאים בזמן של ריתחא, חז"ל אומרים 'בעידנא דריתחא ענשינן העשה' בזמן של כעס עמ"י נענש על ביטול מצוות עשה, חייבים אפילו על מצוות שהם לא מחויבות, ציצית, אם אין לו בגד עם ארבע כנפות לא חייב בציצית, אבל זמן כעס תובעים אותו גם על כאלה דברים.

מה, איך אפשר לבא בטענות על כזה דבר הרי אם לא חייבים אז זה לא איסור?! - אם נתבונן נבין בפשטות, זה לא שבזמן כעס נענשים יותר אלא שכל הכעס מגיע בגלל זה, הרבינו יונה כותב בעידנא דריתחא ענשינן העשה על אשר לא חמד יופי המצוה בלבבו. כך מתחילה הירידה והדעיכה.

אצל מרן ראש הישיבה זיע"א ראינו כל הזמן איך שהוא היה מדבר על כל מצוה כמה שהוא היה מאושר, כמה שהוא חיפש רק לחטוף עוד ועוד זכויות ומצוות לעוה"ב, עוד שטיקל מצוה - עוד שטיקל עוה"ב... מרה"י תמיד אמר לנו העולם הזה מלא וגדוש באפשרויות לזכות רק צריכים להיות חכמים ולתפוס כמה שיותר. לנצל את הזמן ולא לבזבז את הזמן על שטויות והבלים. ישנם שיושבים ומפסטים במשך זמן רב הסטיפלער היה אומר 'אם תעזבני יום יומים אעזבך' על כל שעה של דיבור יורד שעתיים של תורה, בסוף היום ישנם כאלה שישנים באפס מעש, אין בהם שום תורה מאותו היום, כנגד מה שלמד ביום דיבר דברים בטלים ה"י.

בן תורה צריך להרגיש בכל לימוד שלומד ובכל שטיקל תורה 'ונתורממתי' אני כבר מעל הכל, שום דבר לא מענין אותי כבר מלבד התוה"ק. אי אפשר כל הזמן להשאיר ילד, (וחוץ מזה עוברים על לא תגזול הרי עשרה קבין ירדו לעולם אחד טעלו אנשים תשעה נשים, אתה גונב אותם, ברכת ברכה לבטלה 'שלא עשני אשה'...)

אבל כל הירידה הזו מתחילה מ'לא חמד יופי המצוה', כשאדם מרגיש שכל דבר שהוא עושה הוא מוכרח לעשות ברגע שיש לו איזושהי דרך להתחמק הוא בורח, בעידן ריתחא ענשינן העשה כי זה המקור לכל הריתחא פה התחילה הירידה.

תבא לגביר עשיר ותביא לו מכתב מכל גדולי ישראל בכתב ידם במיוחד בשבילו 'לגביר הנכבד אין מחובתך יותר בהשתדלות, ואתה יותר לא חייב לעשות עסקים של מליונים' וכי זה מה שיענין אותו חייב לא חייב, וכי הוא יסתכל ע"ז בכלל, זה לא מענין אותו הוא עכשיו רוצה להרויח כמה שיותר, ואם זה כך בעסק בעוה"ז כמה צריך לרדוף אחרי כל מצוה שזה עסקים גדולים ועצומים הרבה יותר לעוה"ב. בעידן ריתחא נענשים על עשה על שלא חמד יופי המצוה כי כשאדם חומד למשהו, הוא מאושר כולו ולא נותן לזה לחמוק לו בידיים... זה מה שמוטל עלינו היום בעידן ריתחא, לקבל כמה שיותר חביבות לתורה, כמה שיותר חביבות למצוות.

מרן ראש הישיבה אמר שהוא קיבל מדודו ר' שמחה זעליג שהגר"א אמר שהוא יודע איזה ניגון שרו עמ"י ברגע שהם שבו ממעמד הר סיני... הם פשוט הלכו ברחוב בשירים ומחולות... הם שרו ורקדו כמו בשמחת תורה....

אנחנו לא יודעים מה הם שרו אבל ניתן להעלות על הדעת את תוכן השירים שהם שרו... בקלם (כך מביא המכתב מאליהו) לפני שהלכו לעקידה הם רקדו ושרו 'אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו'... 'ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו... מסתבר מאוד שעמ"י אחרי קבלת התורה עם כל ההרגשה של 'נתורממתי' שרו גם הם אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, אני לא רק בן תורה אני בדרגות אחרות הרבה יותר גבוהות.

בואו ונהיה סוחרים טובים, נחפש לעצמנו עוד מצוה ועוד מילה של תורה, עוד 'אמן יהא שמיה רבה' שחז"ל אומרים שכל העונה בכל כוחו קורעים לו גזר דין של שבעים שנה - מי לא מוכן לשלם מליארדים בשביל לחיות עוד שבעים שנה... ופה באמן יהא שמיה רבה אחד קורעים לו גזר דין של שבעים שנה. **אפשר לזכות כ"כ הרבה, יש לנו כ"כ הרבה הזדמנויות לתפוס ולזכות.**

אחד שחמד ליופי המצוה רחוק מאוד מליפול.

נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ה', יתן ה' ונקבל ע"ע עול מלכות שמים, וברחמיו הגדולים והעצומים יסיר מעלינו כל שבי ומשחית ונזכה לראות את הימים היפים של הגאולה השלימה.

לזכות ולהצלחת ידינו תלמיד המשגיח שליט"א

החתן המופלג הרב שלמה הכהן זאבי שיחי

אשר שקד ועמל מידי שבוע בשבוע בכתיבת ועריכת השיחות

לרגל נישואי בשעטו"מ עב"ג למשפחת לביא

ברכותנו שיבנה זה הבית על אדני התורה והיראה, ויזכו לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות אכ"י"ר

ניתן לשמוע את השיחה ביום שלישי בערב ולאחמ"כ בשידור חוזר בקו השיחות שמספרו 074-740-3629

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגיליון במייל: 4166058@gmail.com